

[Guldborg.]

det sådan i en periode, at hver gang ministeren foretog sig noget, påvirkede det kursen på obligationer i nedadgående retning.

Ministeren må også være tilhænger af en rolig og behersket udvikling af bygge- og anlægsvirksomheden. Men det er lykkedes ham ved flere lejligheder enten gennem sine udtalelser eller ved sine lovforslag at skabe uro og til tider nærmest panik inden for dette område. Når ministeren nu ved denne og andre lejligheder udtrykker sin interesse for at finde frem til brede og langsigtede løsninger i boligspørgsmålet, er jeg ikke i tvivl om, at han mener det; men jeg synes ikke, han handler derefter. Nu er ministeren i sin redegørelse overrasket over reaktionen på det cirkulære, han har udsendt, og hvis denne debat skal gøre nogen nytte, vil det derfor være rigtigt at forsøge at skabe en vis forståelse hos ministeren for de reaktioner, han selv fremkalder.

Det første, jeg gerne vil pege på, er, at det fra sag til sag har været åbenlyst, at ministeren føler sig som minister for sociale boligselskaber. Det synes jeg gerne en boligminister må, hvis han ikke alene gør det for denne part og ikke selv underbygger en fornemmelse af, at det er den eneste af parterne, han lytter til, også i forhold til og forud for folketingets boligudvalg. Det indtryk er blevet yderligere forstærket af, at socialdemokratiet som formand for sit boligudvalg har valgt direktøren for Boligselskabernes Landsforening, Verner Jørgensen. Jeg vil gerne sige, at det ikke har været særlig vanskeligt at være ordfører for et oppositionsparti i boligspørgsmål i de forløbne år. Hvis man ville have en vejledning om, hvad der skulle ske, behøvede man blot at følge med i, hvilke synspunkter der blev fremsat af hr. Verner Jørgensen eller i bladet *Boligen*; så har det passet med stor sikkerhed, at ministeren kort efter har ladet det omsætte i initiativ.

Når ministeren derfor er overrasket over reaktionen, må jeg gøre opmærksom på, at det naturligvis hænger sammen med denne forbindelse, for det er fra de samme kredse, man ser de stadige angreb på begrebet egen bolig, hvad enten det nu er som eget hus eller egen lejlighed eller andelsbolig. Det er dér, ministeren skal finde forklaringen på, at selv om han utvivlsomt gør sit bedste for

at overbevise folk om, at der hverken hos ham selv eller socialdemokratiet er noget principielt imod begrebet egen bolig, kan det ikke lykkes ham at overbevise folk om det, så længe han hele tiden den ene gang efter den anden handler i overensstemmelse med og på grundlag af de synspunkter, som netop føres frem som angreb på dette begreb.

Lad mig i den forbindelse sige, at nu har der været talt og skrevet så meget om den parcellusfordel og agiteret så længe mod den, at det næsten er lykkedes at overbevise også mange af dem, som egentlig har adgang til en anden oplysning. Agitationen illustreres fra nogle sider med udvalgte regneeksempler og citater fra ejendomshandlernes annoncer. Disse påstande er imidlertid forkerte, og det ses bedst, hvis jeg beder ministeren selv forestille sig, hvad der egentlig ville komme af vanskeligheder, måske også tvangssalg her i landet, hvis man fulgte den agitation i dens kontante indhold og forhøjede den særlige afgift på parcelluse, som lejeværdien faktisk er, eller afskaffede, at renter af gæld kan fradrages på dette område som på alle andre områder. Sandheden om dette er, at det ikke er renteudgiften, der er nogen særlig fordel for parcelluses stilling, men at parcelluse har en særbeskatning ved, at ejerens skattepligtige indkomst forhøjes med lejeværdien af egen bolig, mod at visse udgifter, først og fremmest ejendomsskatter, til gengæld kan fradrages heri.

Isoleret betragtet, hvis det ikke havde forbindelse med en boligsituation og andre ting, kan dette kun betegnes som en særbeskatning af de mennesker, der vælger at have egen bolig. De, der har så travlt med at finde på metoder til at øge denne særbehandling, vil jeg bede om at gøre sig den ulejlighed at se på nogle ganske normale tilfælde med ganske almindelige huse med ganske almindelige mennesker og med ganske almindelige indtægter. Så vil de hurtigt opdage, at det ikke er dér, der er noget at jage. Men det, man koncentrerer sig om i stedet, er ekstreme eksempler, og så generaliserer man ud fra dem.

Sandheden er, at der naturligvis er et problem her, men det ligger et helt andet sted og skal angribes fra et helt andet synspunkt. I et samfund, hvor lønninger og priser stiger med fra 8 til 15 pct. om året, er det natur-